ROSA CRUX

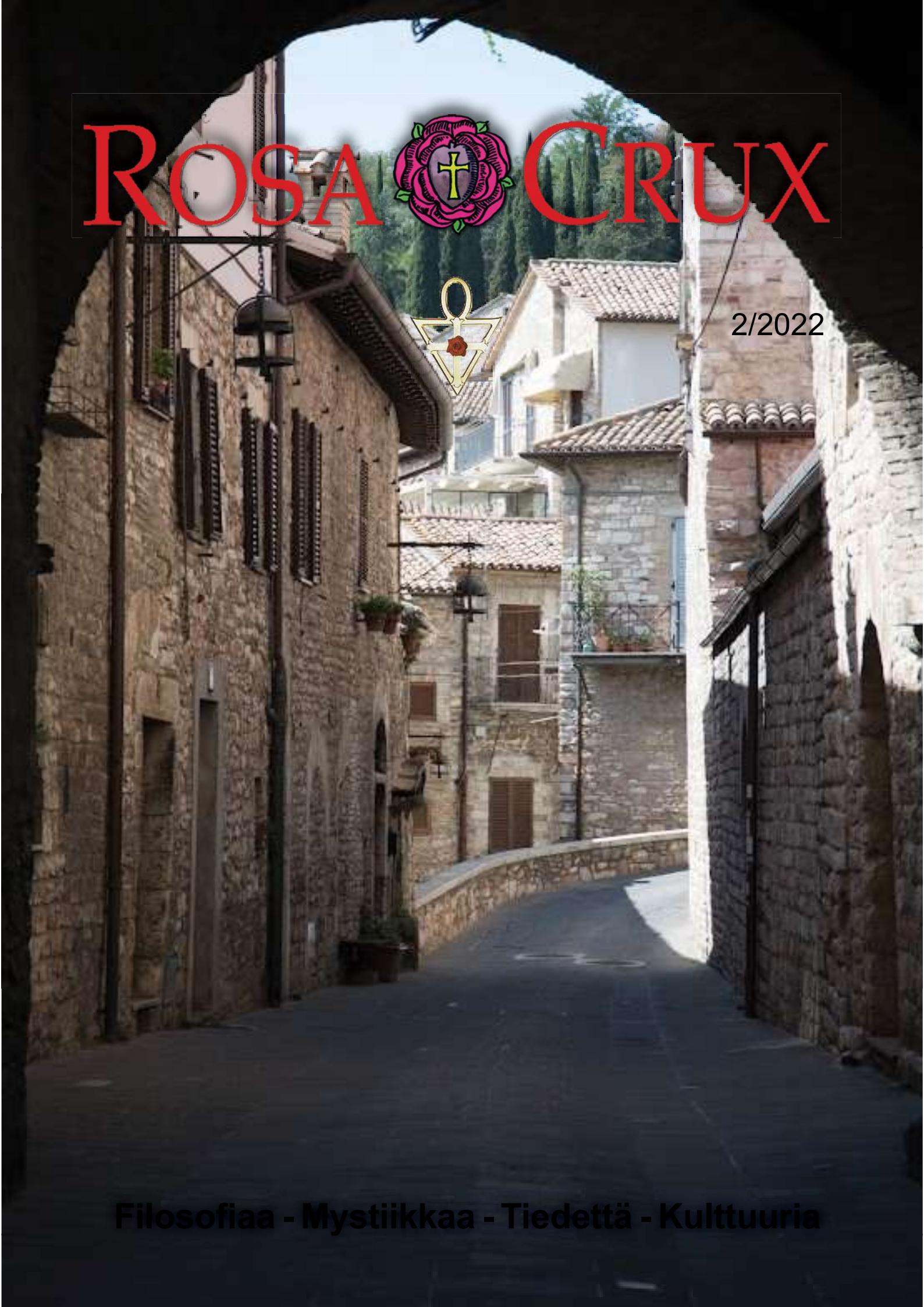

2/2022

Filosofiaa - Mystiikkaa - Tiedettä - Kulttuuria

PAX
ET
BONUM

ROSA CRUX

FILOSOFIAA - MYSTIIKKAA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Nro 2, Joulukuu 2022, 25. vuosikerta

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Pelastus.....6
Assisin pyhän Franciscuksen sanoma.....12
Dante Alighieri ja Jumalainen näytelmä.....22
Ihmiskunnan ykseys.....29

Kansikuva: / Assisi

© Copyright 2022
Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI
AMORC, PL 8, 33341 TAMPERE
amorc@amorc.fi
www.amorc.fi

Kaikki oikeudet pidätetään

ISSN 2736-8610 (painettu)
ISSN 2736-8629 (verkkojulkaisu)

Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa Ruusuristin Veljeskunta AMORCin kantaa, jolloin niistä vastaa kirjoittaja

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin perustana on filosofinen ja vihkimyksellinen perinne. Jäsenten edistyessä opinnoissaan heidät vihitään seuraavalle opintotasolle tai -asteelle. Ruusuristiläiset, niin miehet kuin naisetkin kautta maailman, opiskelevat luonnon lakeja elääkseen harmoniassa niiden kanssa. Opiskelun aihepiirejä ovat mm. sielun luonne, intuition kehittäminen, klassinen kreikkalainen filosofia, kehon energiakeskukset ja itseparantamistekniikat. Ruusuristiläinen perimätieto opastaa ja kannustaa opiskelijaa löytämään sisimmässämme jo olevan viisauden, myötätunnon, voiman ja rauhan.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?
Pyydä esitteemme osoitteella:
Ruusuristin Veljeskunta AMORC
PL 8, 33341 TAMPERE
soita iltasin tai jätä viesti
050-561 1128
yhteys sähköpostitse:
amorc@amorc.fi
www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

Kun käännymme olemuksemme ytimeen, huomaamme, että voimme sanallamme yhdistää itsemme sanoinkuvaamattomaan totuuden lähteeseen.

Louis-Claude de Saint-Martin

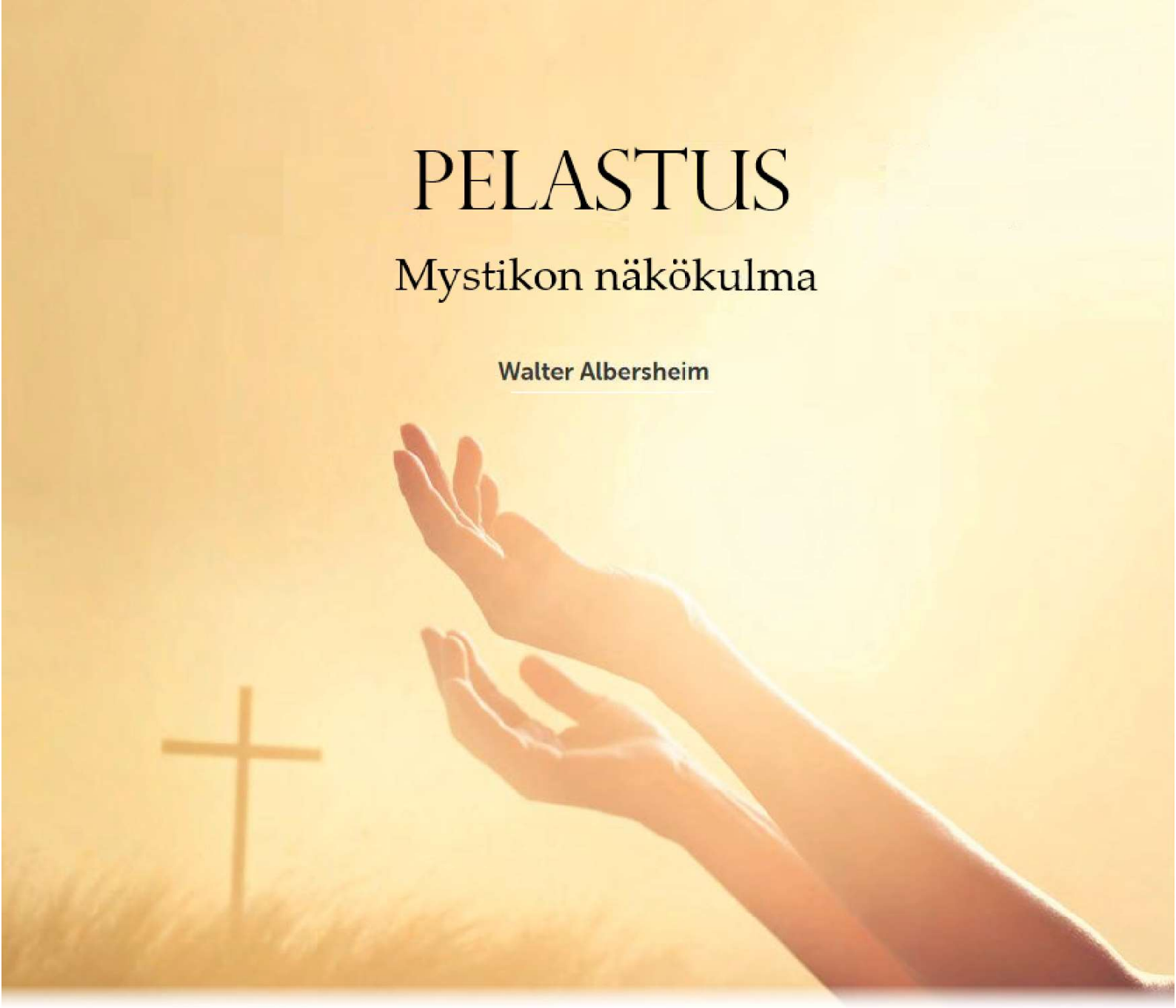

The Rosicrucian Beacon –Joulukuu 2020

Nykyisen monissa maissa tapahtuneen radikaalin fundamentalismin nousun myötä monet kristityt uskovat, ettei lunastus tai pelastus ole keskeistä vain heidän uskonnolleen, vaan myös kaikille uskonnoille. Onko asian laita välttämättä näin?

Varhaiset uskonnot näyttävät koostuneen pääasiassa maagisista riiteistä, joiden tarkoituksena oli lepyttää tai pakottaa luonnon henkiä. Myöskään juutalaisuudessa, josta kristinusko kumpusi, ei alun perin ole käsitettä lunastus.

Muinaiset heprealaiset uskoivat, että heidän jumalansa *Jahve* voi vihastua ja rankaista yksilöitä

ja kokonaisia kansoja. Kuitenkin Jahvea voitiin lepyttää katuen, totellen, elämällä oikein ja oikeasti uskoen. Ei uskottu henkilökohtaiseen eloonjäämiseen, ei ikuiseen autuuteen eikä ikuiseen kadotukseen, josta ihmisen oli vapauduttava. Eloonjääminen ei ollut henkilökohtainen asia, vaan siihen kuului kansan, heimon, lasten ja lastenlasten elämän jatkuminen.

Sisäinen tarve pelastumiseen nousi tavallisesti laajojen kärsimysten ja epätoivon seurauksena. Tämän kaltaiset elinolosuhteet vallitsivat etenkin Rooman vallan aikaisessa Lähi-idässä ja sodan runtelemassa muinaisessa Intiassa, jossa elämä oli kovaa lukuun ottamatta joitakin hallitsijoita, mutta raakaa alimmille kasteille. Kun ajat olivat vaikeita, pelastusta toivottiin joko kielteisessä muodossa vapautumisena kärsimyksestä tai myönteisenä taivaallisen autuuden muotona *”tuonpuoleisesta”*. Tätä alettiin pitää erityisenä armona, joka oli varattu heille, joilla oli oikea tieto ja usko. Ja kaikki muut, päätelmän mukaan, joko lakkasivat olemasta tai olivat iankaikkisesti tuomittuja.

Kristinusko ja suuremmassa määrin islaminusko kertoi uskollisen palkkioista ja tottelemattoman

kärsimyksistä pääasiassa aineellisin keinoin: oli kultaisia katuja, jalokivin koristeltuja vaatteita, maito- ja hunajavirtoja, kumppaneita hyvälle ihmiselle, myrkkykäärmeitä ja helvetintuli varattuna pahalle ihmiselle.

Toisaalta alkuperäisen buddhalaisuuden käsitteet olivat hienostuneempia. Kuvitelmaa yksilöllisestä, persoonallisesta olemassaolosta pidettiin ensisijaisena pahuutena, joka ihmisen oli voitettava päästäkseen vapaaksi. Lopullinen vapautuminen tapahtui luopumalla kaikista toiveista ja paheista, koska nämä olivat niitä kahleita, jotka sitoivat kaikki elävät olennot uudelleensyntymisen ja uuden kärsimyksen pyörään. Jokainen itserakas ajatus, jokainen kiihkeä toimi toi oman automaattisen rangaistuksensa luomalla uusia lenkkejä karman kahleisiin.

Alkuperäisten kirjoitusten mu-

kaan Buddha opetti jalot totuutensa omille seuraajilleen ja perusti lahkon, joka voisi kasvattaa heitä ja auttaa monia vapautumaan hänen laillaan. Pitkäaikaisen, koko loppuelämän kestävän ohjaamisen jälkeen hän vetäytyi tästä maailmasta ja saavutti lopullisen vapautumisen autuuden kuolemassa.

Tämä buddhalaisen alkuperäinen versio oli liian ankara sorretulle, oppimattomalle väenpaljoudelle. Joten hänen seuraajansa loivat uuden hahmon *Armeliaasta Buddhasta*, joka luopuu omasta autuudestaan, *nirvanasta* ja palaa vapaaehtoisesti maan päälle aika ajoin ja puhuu viestistään kunnes viimeinenkin elävä olento olisi pelastunut.

Kuka pelastuu?

Näihin käskyihin liittyy luottamus uskonnon tiettyihin kohtiin: kristinuskossa *usko Raamattuun ja Jeesukseen*, jonka kautta pelastuminen tapahtuu. Islamissa, pelastuminen tapahtuu uskomalla profeetta Muhammedin opetukseen *siten kuin se on ilmaistu Koraanissa*. Nämä molemmat uskonnot uskovat vain kahteen elämään, nykyiseen maan päälliseen elämään ja ikuiseen tuonpuoleiseen. Lisäksi nämä uskonnot *sulkevat pois kaikki eläimet,* kuten roomalaiskatolinen kirkko ilmaisee asian omalla tavallaan kertomalla, *ettei eläimillä ole sielua.* Mystisesti nähtynä buddhalaisuus on kaiken kattava ja armelias ja lupaa lopullisen pelastuksen kaikille eläimille ja lisäksi siinä kansanomaisessa, taivaita että helvettejä sisältävässä versiossa näitä palkitsemisen tai rankaisemisen paikkoja pidetään vain väliaikaisina tai väliasemina pitkällä matkalla vapautumista kohden.

Buddhalaisuus, kuten kantaisä hindulaisuus, uskoo transmigratioon, sielunvaellukseen, jolloin kaikki eläimet pelastuvat; tiikeri ja karitsa, muurahainen ja hyttynen!

Tämän kaikenkattavan toivon vaikeus on päivänselvä, kun ajattelee sitä. Jos tarvitaan ikuisuus ihmisiä varten selviytymään itsekkäistä intohimoistaan, miten suunnattomia aikoja tarvitaan ennen kuin jokainen mikroskooppinen hyönteinen saa ihmisluonteen ja täydellisyyden! Ongelmista tulee yhä suurempia, kun havaitsemme, ettei elämällä ole alempaa rajaa.

Elämää on kasveissa, viruksissa, ihmisen tai eläinruumiin

sadoissa miljardeissa soluissa ja lukemattomien atomien ja subatomien ainesosissa, jotka ovat valtamerissämme, ikivanhoissa kallioissa ja tähtien hehkuvissa sisällöissä.

Täytyykö kaikkien näiden pelastua, jotta Jumalan hyvyys tulisi perustelluksi?

Jos uskomme, että tämän maailman tai todella koko universumin on oltava olemassa riittävän kauan, jotta universaalinen pelastus toteutuu, niin kristinuskon ja islamin kärsimysongelma ja toisaalta myös buddhalaisuus kysyvät: Kuka pelastuu ja miten? Jerusalemin ja Mekan monoteistisillä uskonnoilla on oma erityinen vastauksensa: Vain ne ihmiset pelastuvat, jotka usko-

vat erityiseen persoonalliseen Jumalaan ja tottelevat hänen käskyjään. Nämä käskyt sisältävät uskon tiettyihin kohteisiin. Kristinuskossa uskon Raamattuun ja Jeesukseen, jonka kautta pelastus ainoastaan tulee. Islamissa pelastus tulee uskomalla profeetta Muhammedin opetuksiin, kuten ne on esitetty Koraanissa. Nämä molemmat uskonnot uskovat vain kahteen elämään; nykyiseen elämään maan päällä ja ikuiseen kuolemanjälkeiseen elämään.

Tuleeko jokaisen pelastuneen viitata Jumalan hyvyyteen? Jos uskomme, että maailma ja koko universumi todella kestävät kyllin kauan saavuttaakseen universaalin pelastuksen, kärsimysongelma ei voi ratketa tällä tavalla. Tiedämme, että jopa edistyneiden mystiikan oppilaiden piirissä usko Kosmiseen tietoisuuteen, jossakin elämänvaiheessa, voi olla pientä. Jos elämä on todella *”kyynelten laaksoa”* ja jos kärsimys on elämässä hallitsevana, on selvää, että useimpien luotujen tulee kokea iankaikkisesti elämän kärsimyksiä saadakseen lopullisen rauhan?

Nämä molemmat uskonnot uskovat kahteen elämään: maanpäälliseen ja ikuiseen kuoleman jälkeiseen elämään ja ne sulkevat pois kaikki eläimet. Lisäksi roomalaiskatolinen kirkko on esittänyt, ettei eläimillä ole sielua. Tästä mystisestä näkökulmasta

katsottuna buddhalaisuus on kaiken kattava ja armahtavainen. Se lupaa lopullisen pelastuksen kaikille luoduille ja lisäksi taivaita ja helvettejä sisältävissä kansanomaisissa versioissaan näitä palkkion ja rangaistusten paikkoja pidetään vain taukopaikkoina tai matka-asemina pitkällä matkalla vapauteen. Koska buddhalaisuus, kuten sen läheinen kantaisä hindulaisuus uskoo sielunvaellukseen, niin myös kaikkien eläinten täytyy pelastua; tiikerin ja lampaan, muurahaisen ja moskiiton! Tämän kaiken kattavan toivon vaikeus on päivänselvää, kun sitä ajattelee. Jos ihmiset tarvitsevat ääarettömiä ikuisuuksia voittaakseen itsekkäät intohimonsa, millaisia iankaikkisuuksia tarvitaan ennen kuin jokainen mikroskooppinen hyönteinen saa ihmisluonnon ja täydellisyyden.

Ongelma kasvaa huomatessamme mystikoiden tavoin, että elämällä ei ole mitään alempaa rajaa. Elämää on kasveissa, viruksissa, jokaisessa sadoissa miljardeissa ihmisen tai eläinruumiin solussa ja myös subatomisissa partikkeleissa, jotka muodostavat meremme, ikivanhat kalliomme ja tähtien leimuavat sisäosat. Täytyykö näiden kaikkien tulla pelastetuiksi osoittaakseen oikeaksi Jumalan hyvyyden? Jos vielä uskomme, että maailma ja todella koko universumi, ovat olemassa kyllin kauan toteuttaakseen universaalisen pelastuksen, kärsimyksen ongelma ei selviä tällä tavalla. Tiedämme, että myös edistyneiden mystisten opiskelijoiden keskuudessa kosmiseen tietoisuuteen liittyvä osuus on jonakin elämänaikana pieni. Jos elämä todella on ”surujen laakso” ja jos kärsimys hallitsee, onko niin, että useimpien luotujen täytyy läpikäydä ikuisuuksien ajan elämän kärsimyksiä ennen kuin ne saavuttavat äärimmäisen rauhan?

Tarkastelkaamme nyt uudestaan tämän ankean näkymän perustaa! Mystikkoina uskomme, että jumalallinen tietoisuus leviää maailmankaikkeuteen ja siinä olevaan kaikkeen elämään ”atomista arkkienkeliin”. Jos tämä on totta ja tämä on tärkeää, niin kukaan ei tarvitse pelastusta, koska kukaan ei ole tai ei ole koskaan ollut erossa Jumalasta tai Kosmisesta. Tiedämme että kaikkialla maailmassa on kärsimystä ja kuolemaa, mutta me uskomme että elämänilo on voimakkaam-

paa kuin kuolema. Kaikki elävät ripustautuvat elämään muutamia itsetietoisia ihmisiä lukuun ottamatta.

Jokainen värähtelevä atomi tanssii *”sfäärien musiikkia”* tietämättömänä siitä varmuudesta, että se tuhoutuu törmäyksessä tai muutoksen kautta. Lukemattomat kalat uivat merissä ja järvissä. Ne hengittävät, syövät ja jatkavat sukuaan siihen hetkeen saakka, jolloin suuret kalat nielevät ne tai ne pyydystetään ihmisten tai eläinten ravinnoksi. Kun elämän kulku käy ilon ja surun, syntymän ja kuoleman kautta, kuka uskaltaisi julistaa sen, mitä Luonto ja Kosminen tekivät universaalisesti ja kiihkoisesti toivoen, epämieluisaksi sekä ei toivotuksi.

Tunne vieraantumisesta ja Jumalan hylkäämänä olemisesta nousee vain ihmiskunnan omahyväisestä mielestä. Meidän tulee hyväksyä tämä sielun kärsimys kunnian tunnukseksi: Se näyttää toteen, että Kosminen Mieli käyttää meitä välineenään, että käsittämällä ja tuntemalla oman Itsemme meistä on tullut ikuisesti kehittyvän universumin kunnian ja ikuisen kehittymisen peilejä. Kärsimysten keskellä mystikko voi joka hetki saavuttaa syvän

rauhan tunnistamalla itsessään Jumallisen Mielen ja luovuttamalla pienen persoonallisen itsensä Suurelle Itselle.

Entä pelastus?

Koko elämän kestäneen etsinnän lopussa ja saatuaan pysyvän valaistumisen mestarimystikot kasvavat ohi persoonallisen ja henkilökohtaisen olemassaolonsa. He voivat kokonaan uppoutua Kosmiseen Tietoisuuteen samalla tavoin kuin vesipisara voi upota äärettömään mereen. Mutta tämä ei ole mikään ylpeyden aihe! He haluavat saavuttaa tietoisesti ponnistellen sen, minkä lukemattomat sadepisarat tekevät merten yllä joka päivä ja jota ne ovat tehneet kautta aikojen ilman tietoista ponnistusta.

Meillä ei siis ole tarvetta pelastua, on vain todettava, että pelastus on ollut meillä siitä päivästä alkaen kun kaikki alkoi ja on edelleen jäljellä aina tähän hetkeen saakka.

Assisin pyhän Franciscuksen sanoma

Frater T. Rantanen & Frater J. Jussila

Franciscuksen patsas Raumalla Pyhän Ristin Kirkon edustalla.

Olemme todennäköisesti kaikki vähintään kuulleet mainittavan Franciscus Assisilaisesta, 1200-luvulla eläneestä katolilaisesta saarnaajasta. Merkkejä hänen oppiensa levinneisyydestä ympäri maailman on havaittavissa myös nykypäivän Suomessa. Fransiskaaniluostareita, edelleen käytössä olevia kirkkorakennuksia perustettiin 1400-luvulla Raumalle, Viipuriin ja Kökariin. Suomessa toimii edelleen aktiivisena myös fransiskaanimaallikkojen sääntökunta. Franciscus tunnetaan rauhan, eläinten, ympäristön, ja perheiden suojeluspyhimyksenä. Mutta kuka oli tämä mystikkosaarnaaja, lempinimeltään ”Jumalan pieni köyhä”, ja mitä voimme hänen elämästään tänä päivänä oppia?

Franciscus Assisilaisen elämä

Pyhä Franciscus syntyi Assisin kaupungissa Italian Umbriassa, eri lähteiden mukaan joko vuonna 1181 tai 1182. Hän sai kasteessa nimen Giovanni di Bernardone, Johannes Kastajan sekä isänsä nimen mukaan. Hänen isä Pietro matkusteli menestyvänä kangaskauppiaana runsaasti. Hänen äidistään tiedetään varmuudella hänen nimensä, Pica de Bourlemont, ja että hän oli ranskalaista aatelissukua. Franciscus syntyi siis vauraaseen perheeseen, ja hänen lapsuutensa ja nuoruutensa oli turvattua, ajan mittareilla jopa yltäkylläistä. Hän osallistui isänsä liikematkoille erityisesti Ranskaan, ja ihastui ranskalaiseen trubaduurikulttuuriin. Tämän huomattuaan hänen isänsä alkoi kutsua pientä Giovannia ”Francescoksi”, eli ranskalaiseksi, ja pian häntä kutsuttiin tällä nimellä niin ystävien kuin sukulaisten keskuudessa. Iloinen ja railakas trubaduurikulttuuri inspiroi hänen toimintaansa nuoruusvuosina, ja hän tuli tunnetuksi nimensä veroisena seuramiehenä.

Franciscus kävi koulua San Giorgion kirkossa Assisissa, jossa hän oppi lukutaidon ja katekismuksen. Sanotaan, että

kaiken muun opin, mitä hän elämässään tulisi tarvitsemaan, opetti Jumala. Hänen nuoruuttaan leimaa koulumenestyksen sijaan menestys vapaa-ajan sosiaalisissa piireissä ja taipumus iloita maallisesta elämästä laulaen, tanssien ja kaunopuheisesti runoillen. Hän tuli paikallisesti tunnetuksi seuramiehen taidoistaan, mutta myös tuhlaavaisuudestaan ja anteliaisuudestaan, johon hänellä oli varaa isänsä taloudellisen tuen ansiosta. Loistokas seurapiirielämä jatkui aina 25-vuotiaaksi asti. Franciscuksessa oli kuitenkin jo aikaisin havaittavissa syvällisempiä piirteitä muihin nuoriin miehiin verrattuna. Hän koki vahvasti köyhien ja sairaiden kärsimykset, ja saattoi hetken mielijohteesta lahjoittaa kadulla tapaamalleen kerjäläiselle kaiken omaisuuden, jota hän taskuissaan sattui kantamaan. Railakkaan ja juhlivan luonteensa lisäksi hän oli myös hyväsydäminen. Tällaiset lahjoitukset kuitenkin suututtivat hänen isänsä, jonka varoja Franciscus aikuistuttuaankin edelleen käytti.

Sodat olivat yleisiä 1200-luvun vaihteen Italiassa, ja ajankohtaa leimasivat ristiretket Pyhään maahan ja Egyptiin. Franciscus olisi 20-vuotiaana halunnut osallistua jälkimmäiseen, mutta toive ei toteutunut. Sen sijaan hän osallistui Assisin ja Perugian väliseen sotaan, joka johti hänen vangitsemiseensa noin vuodeksi. Vankeuden aikana Franciscus osoitti poikkeavaa sitkeyttä ja hänen asenteensa säilyi myönteisenä. Vankeudesta päästyään hän jatkoi leveää elämää, mutta jokin oli muuttunut. Seuraavalla sotaretkellään hän näki unen, jossa Jumala kehotti häntä palaamaan Assisiin. Kokemus oli niin vahva, että päättäväinen Franciscus totteli kehotusta. Juhliessaan kotiinpaluuta hän ei ollut enää muiden tuntema trubaduuriveijari. Sen sijaan hän rukoili, ja sai kokea tulleensa taivaallisen rakkauden koskettamaksi. Hän ymmärsi maallisten huvitusten ja tavoitteiden turhuuden. Ystävät ihmettelivät mikä häntä vaivaa, ja kysyivät, oliko hän kenties rakastunut, johon Franciscus

vastasi myöntävästi. Hän ei tarkentanut rakkautensa kohdetta, mutta myöhemmin kuvaili, että hänen vaimonsa oli kaunein ja viisain kaikista naisista, ja tällä hän viittasi ”Pyhään Köyhyyteen”, joka tulisi leimaamaan hänen elämäänsä tästä eteenpäin.

Franciscus keskittyi mietiskelyyn, rukoukseen ja hyväntekeväisyyteen erityisesti lepratautisten parissa. Hän teki pyhiinvaelluksia ja ryhtyi kerjäämään kirkkojen ovilla, kunnes sai selville etsimänsä tarkoituksen elämälleen. Kävellessään ohi Assisin liepeillä sijaitsevan San Damianon rauniokirkon, hän tunsi tarvetta mennä sisälle. Kirkossa hän kuuli puisen Kristus-ikonin puhuvan hänelle: *”Franciscus, mene ja korjaa kirkkoni, joka on kokonaan rauniotumassa, kuten näet.”* Häkeltynyt Franciscus otti käskyn aluksi kirjaimellisesti, ja ryhtyi isänsä varoilla kunnostamaan ensin San Damianon kirkkoa, ja sen jälkeen muita paikallisia kirkkoja. Tästä Franciscuksen isä raivostui lopullisesti, ja haastoi poikansa oikeuteen. Assisin Piispan oikeuskäsittelyssä Franciscus kielsi isänsä luopumalla perinnöstään, riisumalla kaikki vaatteensa ja julistamalla, että tästä eteenpäin hänellä olisi vain yksi isä, Isä taivaassa.

Seuraavat vuodet Franciscus eli katumuksessa ja erakoitui luopuakseen lopullisesti entisestä elämästään ja ymmärtääkseen Jumalan olemuksen syvällisesti. Hän asui luolissa ja metsiköissä, paastosi pitkiä aikoja ja sai tarvittavan ravintonsa kerjäämällä. Hän sisäisti vähäisyytensä Jumalan ikuisessa valtakunnassa, mutta samalla vaurioitti pysyvästi terveyttään. Tästä huolimatta hän jatkoi väsymättä kirkkojen korjaamista, kunnes Assisin Santa Maria degli Angelin kirkossa hän ymmärsi lopullisesti tehtävänsä maan päällä kuultuaan luettavan Evankeliumista: *”Älkää ottako mitään matkalle, ei sauvaa, ei laukkua, ei leipää, ei rahaa, älköön myös kenelläkään olko kahta ihokasta.”* Hän luopui välittömästi lopustakin omaisuudestaan, ja jätti kaiken kirkon

lattialle. Hänestä tuli kulkeva saarnamies loppuelämäkseen.

Saarnamies ja fransiskaaninen sääntökunta

Franciscuksen uusi, askeettinen elämäntapa ja omistautuneisuus oli poikkeavaa. Se herätti paikallisissa niin ärtymystä kuin huolta hänen hyvinvoinnistaan. Jotkut kuitenkin ymmärsivät hänen toimintansa syvällisen merkityksen, ja olivat niin vaikuttuneita, että halusivat liittyä Franciscuksen katumustyöhön ja Jumalan tahdon suoraan toteuttamiseen. Virallinen kirkko oli 1200-luvun Italiassa menettänyt otettaan uskonnollisen kokemuksen auktoriteettina, ja ihmiset halusivat hakea yhteyttä Jumalaan katolisen kirkon ulkopuolelta. Franciscuksen aloittama maailmasta luopumisen työ ei ollut ainoa liike, joka vastasi tähän tarpeeseen. Samaan aikaan katolilaisten pappien heikkoa oppineisuutta ja tekopyhyyttä kritisoineet valdolaiset, sekä keskiajan gnostilaisuudesta ja manikealaisuudesta polveutuva kataarien liike, lisäsivät suosiotaan. Katolinen kirkko julisti tämänkaltaisia uudistusmielisiä liikkeitä harhaoppisiksi, ja niiden toimintaa pyrittiin suitsimaan esimerkiksi inkvisition uhalla. Franciscus oli ottanut vaikutteita näiltä suosituilta liikkeiltä, ja vaikka hänen näkemyksensä olivatkin hyvin samankaltaisia katolisen kirkon virallisen opin kanssa, hän joutui vakuuttelemaan, ettei hän ja hänen kasvava veljeskuntansa edustaneet esimerkiksi valdolaisia.

Franciscus kiersi seuraajineen Umbrian maakuntaa hoitaen lepratautisia ja saarnaamassa tavalliselle kansalle heidän omalla kielellään. Franciscusta alettiin kutsumaan *Il Poverelloksi*, Jumalan pieneksi köyhäksi, ja hänen seuraajakuntansa jatkoi kasvuaan. Pitääkseen kasvavan joukon hallinnassa hänen oli vuonna 1209 laadittava veljeskunnalleen säännöt koskien muun muassa veljeskuntaan pääsyä, vaatetusta ja nöyryyttä. Turvatakseen liikkeensä toiminnan oli säännöstö hyväksytettävä katolista kirkkoa hallinneella Paavi Innocentius III:lla. Uu-

distumispaineilla ja köyhien huomioonottamisen vaateilla oli merkityksensä, kun Paavi Innocentius myöntyi hyväksymään veljeskunnan toiminnan.

Tästä käynnistyi fransiskaanimunkkien, *fratres minores* (vähäisten veljien), aika virallisena katolisena liikkeenä, ja sen merkitys laajeni nopeasti ympäri Italiaa ja lopulta myös maan rajojen ulkopuolelle. Vuonna 1217 Franciscuksen sääntökuntaan kuului jo 5 000 jäsentä ja sen voima oli otettava huomioon monilla yhteiskunnallisilla tasoilla. Franciscuksesta tuli veljeskuntansa edustaja ja hän oli Jumalan johdattamana tekemisissä valtaapitävien kanssa neuvotellen heidän kanssaan ja jakaen heille Jumalyhteyden inspiroimia näkemyksiään. Franciscus huomasi, kuinka nopeasti kasvava uskonnollinen yhteisö vaati yhä enemmän hänen läsnäoloaan johtajana, sillä aika ajoin hän palasi veljiensä pariin ohjaaman heitä takaisin alkuperäiselle katumuksen, köyhyyden

Franciscuksen patsas Pyhän Fransiskuksen basilikan edessä.

ja nöyryyden tielle, jonka hän oli heille valmistanut. Veljeskunnan sääntöjä oli uudistettava useaan otteeseen, ja naisseuraajille sekä maallikkoseuraajille perustettiin omat sääntökuntansa. Muuttuneesta asemastaan huolimatta Franciscus ei kuitenkaan koskaan luopunut askeettisesta elämäntavastaan, vaan poikkeuksellisella määrätietoisuudella seurasi hänelle osoitettua polkua.

Franciscuksen legenda

Nuoruutensa yltäkylläisyydestä luopunut Franciscus Assisilainen valitsi kivisen ja vaativan tien, jossa hän maallisen kunnianhimon ja kilpailun sijaan antoi korkeamman voiman ohjata itseään ja toimintaansa. Tämän hän teki sydämessään rakkaus Jumalaa ja kärsiviä kanssaihmisiään kohtaan. Toisaalta hän halusi osoittaa, kuinka syvällisesti on mahdollista toteuttaa Jeesus Kristuksen, esimerkillistä elämää. Luovuttuaan aineellisesta hyvinvoinnista hän sai tilalle henkisen yhteyden kosmiseen älyyn, ja hänen maanpäällisen elämänsä ajalta on kirjattu muistiin lukuisia tilanteita, jotka osoittavat poikkeuksellista nöyryyttä ja epäitsekkyyttä, tai joita voidaan kuvailla jopa ihmeiksi, eli tapahtumiksi, joita ei rationaalisella ajattelulla ole mahdollista selittää. Franciscuksen sanotaan esimerkiksi pystyneen kommunikoimaan eläinten kanssa. Tarinan mukaan hän kesytti erästä kylää riivanneen suden, ja loi rauhan kyläläisten ja suden välille.

Kerrotaan myös lukuisista tapauksista, joissa Franciscus saarnasi lintuparvelle tai metsän eläimille, ja eläimet ikään kuin kuuntelivat Franciscuksen puhetta. Huomiota herättävin ihme on Franciscuksen vuonna 1224 saamat stigmat hänen vetäydyttyään rukoilemaan hiljaisuudessa sihteerinsä kanssa. Sihteeri, Veli Leone, on kertonut, kuinka Franciscus ensiksi näki kuusisiipisen serafin, joka Franciscuksen mukaan oli Kristus enkelin hahmossa. Serafin kosketuksesta Franciscukseen ilmestyi viisi stigmaa - kaksi käsiin, kaksi jalkoihin ja yksi rintaan. Haavat alkoivat välittömästi vuotamaan verta, eivätkä haavat lopulta

milloinkaan parantuneet. Franciscus Assisilainen menehtyi sairauden heikentämänä 3. lokakuuta 1226, ja hänet julistettiin pyhäksi vuonna 1228. Franciscus pysyi kuolemaansa asti ystävällisenä ja iloisena veljiään ja sisariaan kohtaan. Ennen siirtymäänsä kaunopuheinen Franciscus sepitti tunnetuimman ylistyslaulunsa, luodakseen rauhaa ja ymmärrystä ihmisten välille.

Veli Auringon laulu

(suom. Seppo A. Teinonen)

Korkein, kaikkivaltias, laupias Herra,
sinun on ylistys ja kirkkaus ja kunnia ja kaikki siunaus.
Sinulle yksin, Korkein, se kuuluu,
kukaan ei kelpaa nimeäsi lausumaan.

Ole ylistetty, Herrani, kaikkien luotujesi kanssa,
varsinkin herramme veli auringon;
hän on päivä, jolla meidät valaiset.
Ja hän on kaunis ja säihkyvä suuressa loistossaan.
Sinun kuvaasi hän kantaa, oi Korkein.

Ylistäkööt Sinua, Herrani, sisar kuu ja tähdet,
taivaalle luomasi kirkkaat ja kalliit ja kauniit.

Ylistäkööt sinua, Herrani, veli tuuli
ja ilma ja pilvi ja sees ja säät kaikki,
joilla luotujasi pidät yllä.

Ylistäkööt sinua Herrani, sisar vesi,
hyvin hyödyllinen ja nöyrä ja kallis ja kaino.

Ylistäköön sinua, Herrani, veli tuli,
jolla yötä valaiset; hän on ihana ja iloinen ja väkevä ja voimallinen.

Ylistäköön sinua, Herrani, sisar äitimme maa,
joka meitä ravitsee ja hallitsee ja kantaa kaiket hedelmät ja kirjavat kukat ja yrtit.

Ylistäkööt sinua, Herrani, ne jotka antavat anteeksi rakkaudesta sinuun
ja kestävät kipua ja koettelemusta.
Autuaat ne, jotka kestävät rauhassa
sillä sinulta, Korkein he saavat kruununsa.

Ylistäköön sinua, Herrani, sisaremme ruumiillinen kuolema, jota yksikään elävä ei voi vältää.
Voi niitä, jotka kuolevat kuolemansynnissä.
Autuaat ne, jotka kuolema kohtaa pyhään tahtoosi taipuneina, sillä toinen kuolema ei heitä vahingoita.

Ylistäkää ja siunatkaa Herraani ja kiittäkää
ja palvelkaa häntä suuressa nöyryydessä.

Vanhin tiedossa oleva kuva Franciscuksesta.
Fresko Subacion luostarissa, 1228.

Ruusuristiläisinä voimme löytää Franciscuksen elämästä ja siihen liittyvistä tarinoista inspiraatiota oman elämämme ohjaamiseen kosmisten lakien mukaisesti. Hänen elämäntarinaansa voidaan lukea tarinana egon kuolemasta ja sen jälkeisistä koettelemuksista. Näillä koettelemuksilla punnitaan ihmisen omistautuneisuuden taso. Koettelemusten sietäminen ihmiskunnan – Franciscuksen kohdalla erityisesti vähäosaisten ja hyljeksityn kansanosan – henkisen hyvinvoinnin puolesta ylentää päättäväisen mielen korkeammalle tasolle, jolloin mystiset kokemukset ovat mahdollisia. Franciscuksen sitkeys pysyä sydämensä Jumalan ohjauksessa sairauden, nälän ja sosiaalisen paheksunnan ristipaineessa on poikkeuksellista, emmekä pysty kuvittelemaan, miten tällainen elämä olisi mahdollista 800 vuotta Franciscuksen aikakauden jälkeen. Voimme kuitenkin ymmärtää, että meille jokaiselle on tarjolla mahdollisuus hellittää sidoksistamme ka-

toavaisen maailman ilmiöihin, kuten omaisuuteen, sosiaaliseen statukseen tai valtaan. Sidoksista hellittäminen ei välttämättä tarkoita täydellistä luopumusta Franciscuksen tapaan, vaan hellittämistä juuri sillä tasolla, jonka korkeampi minämme meitä kussakin hetkessä ohjeistaa.

Franciscus ohjeisti vähäisiä veljiään Matteuksen evankeliumin (16:24-28) mukaisesti kieltämään itsensä ja seuraamaan hengen opastusta, palvellen kaikkia ihmisiä tasapuolisesti. Väsymättä hyvää työtä tekevä ja levon aikana meditaatioon syventyvä yksilö voi näin saavuttaa Luomakunnan korkeimman Kruunun. Näihin sanoihin voimme päättää esitelmän Franciscus Assisilaisen elämästä ja hänen edelleen elävästä henkisestä perinnöstä.

LÄHTEET:

Cuttjohn, Elisa (2018) Francis of Assisi. Rosicrucian Digest No. 2.

Hesse, Hermann (2007) Assisin Franciscus. Suom. Teppo Kulmala. Tallinna: Sanasato

Tarkoma, Jarno (2015) Assisin Pyhä Franciscus. Helsinki: Medigent Finland.Teinonen, Seppo A. (2005) Franciscus Assisilainen. Kutsu köyhyyteen. Helsinki: Kirjapaja Oy.

Teinonen, Seppo A. (1998) Franciscus Assisilaisen sanoma. Perugian legenda. Suomennettu latinankielisestä alkuteoksesta Legenda Perusina sive ”Compilatio Assisiensis”. Pietarsaari: Katolinen tiedotuskeskus.

Niin kauan kun maailmassa on lapsia, kukkia ja lintuja, niin kauan on toivoa.

Franciscus Assisilaisen

Dante Alighieri ja Jumalainen näytelmä

Fr. J. Jussila

Dante Alighieri syntyi vuonna 1265 Firenzessä ja kuoli 1321 Ravennassa, jonne hänet haudattiin San Pier Maggioren (nyk. San Francescon) kirkkoon. Dante on vuosisatoja inspiroinut taiteilijoita, muusikoita, kirjailijoita ja mystikoita. Hänen tunnetuin teoksensa on kolmiosainen Jumalainen näytelmä, jonka ensimmäinen osa on ollut paljon esillä myös populaarikulttuurissa.

Dante Alighierin patsas Veronassa, jossa matkaseurueemme kävi tutustumassa Italian AMORCin toimintaan.

Dante Alighierin patsas on Veronassa, jossa matkaseurueemme kävi tutustumassa Italian AMORCin toimintaan.

Dantella on myös erinäisiä yhteyksiä Franciscus Assisilaiseen. Kuten pyhä Jeanne d'Arc, mystikko Ramon Llull, ja taiteilijat Giotto, Rafael ja Michelangelo, hän oli fransiskaanimaallikko ja sai osan koulutuksestaan fransiskaanimunkeilta.

Vaikka Danten klassinen ja filosofinen koulutus oli hyvin laaja, ei ole olemassa tarkkaa tietoa siitä, mitä oppeja hän itse noudatti. Jotkut ruusuristiläiset pitävät hänen kirjoituksiaan kuitenkin johdonmukaisina sen kanssa, mitä voidaan kutsua kristilliseksi kabbalaksi.

Jack Courtisin mukaan Jumalainen näytelmä on selvästi kabbalistinen kertomus. Ensinnäkin Jumalainen näytelmä on kolme osainen: Helvetti (Inferno), Kiirastuli (Purgatorio) ja Paratiisi (Paradiso). Kolme on kristillisessä lukusymboliikassa merkittävä luku, sillä se edustaa pyhää kolminaisuutta. Kristillisen kolminaisuuden lisäksi luku kolme viittaa hermeettisen kosmoksen kolminkertaiseen rakenteeseen.

Dante itse on antanut Jumalaiselle näytelmälle neljä tulkinnan tasoa. Hänen mukaansa sitä voidaan tulkita kirjaimellisesti, allegorisesti eli vertauskuvallisesti, anagogisesti sekä moraalisesti. Vertauskuvallisesti Danten matka voidaan nähdä hänen omana tienään puhdistumiseen ja pelastumiseen. Toisaalta se on myös kertomus aikansa yhteiskunnan moraalisesta rappiosta, luokitellen syntejä ja hyveitä niiden rangaistavuuden perusteella. Anagogialla viitataan ”kiipeämiseen” tai ”nousuun” ylöspäin, jolla pyritään kertomuksen mystiseen tai hengelliseen tulkintaan – saavuttamaan suora kokemus kertomuksen sisällöstä tai tulemaan yhdeksi sen kanssa. Se on kaikkein syvin kertomuksen tulkinnan taso. Kaikkein pinnallisemmin Jumalaista näytelmää voidaan lukea kirjaimellisesti matkakertomuksena, ilman mitään sen syvempää merkitystä tai tarvetta tulkita kertomuksen sanomaa.

Palaten lukusymboliikkaan, Jumalaisessa näytelmässä toistuu lukujen jako kolmeen ja kymmeneen. Teos koostuu luvuista 33 + 33 + 33 + 1 muodostaen luvun sata (10 x 10). Helvetti, Kiirastuli ja Taivas sisältävät kaikki yhdeksän piiriä sekä yhden lisäkerrostuman. 33 laulua Paratiisille, 33 laulua Kiirastulelle ja 33 + 1 laulua Helvetille, joista ensimmäinen laulu muodostaa johdannon koko teokselle. Luku 10 edustaa täydellisyyttä, kuten Pythagoraan tetraktys (1+2+3+4=10), joka sisältää kaikki maailman kuvaamiseen tarvittavat luvut.

Dante kehitti runoelmaansa varten uuden runomitan, jota kutsutaan nimellä tertsiinin. Tertsiinissä yhdessä säkeistössä on kolme säettä, joista jokaisessa on yksitoista tavua. Jokaisen säkeistön ensimmäinen ja kolmas säe on loppusoinnullinen seuraavan säkeistön toisen säkeen kanssa. Tavujen määrä kussakin tertsiinissä on 33, sama kuin laulujen

määrä kussakin osassa johdantoa lukuun ottamatta.

Mitä luku 33 sitten tarkoittaa? Yksi tulkinta on, että se viittaa Jeesus Kristuksen elämään ja hänen ikäänsä ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen hetkellä. Luku 33 viittaa myös kabbalistiseen Elämän puuhun. Elämän puussa on 32 sisäistä polkua ja sitten 33. ulkoinen polku, joka johtaa Jumalan luo.

Jumalainen näytelmä alkaa unenomaisesti. Tarinan alussa Dante eksyy Kiirastorstain iltana synkkään metsään, eikä ymmärrä, kuinka hän on sinne joutunut. Metsä edustaa tietämättömyyttä ja järjen valon puuttumista. Metsässä Dante kohtaa kolme petoa: suden, pantterin ja leijonan. Kolme petoa edustaa kolmea synnin eri tyyppiä: hillittömyyttä, väkivaltaa ja vihamielisyyttä. Harhailtuaan metsässä vuorokauden verran, hän tapaa esikuvansa runoilijamestari Vergiliuksen, joka tarjoutuu Dantelle oppaaksi. Vergilius kertoo, että ainoa tie petojen ohi oikealle tielle kulkee vaikeasti helvetin ja kiirastulen kautta. Danten matka helvetissä kulkee sen eri tasojen läpi, joi-

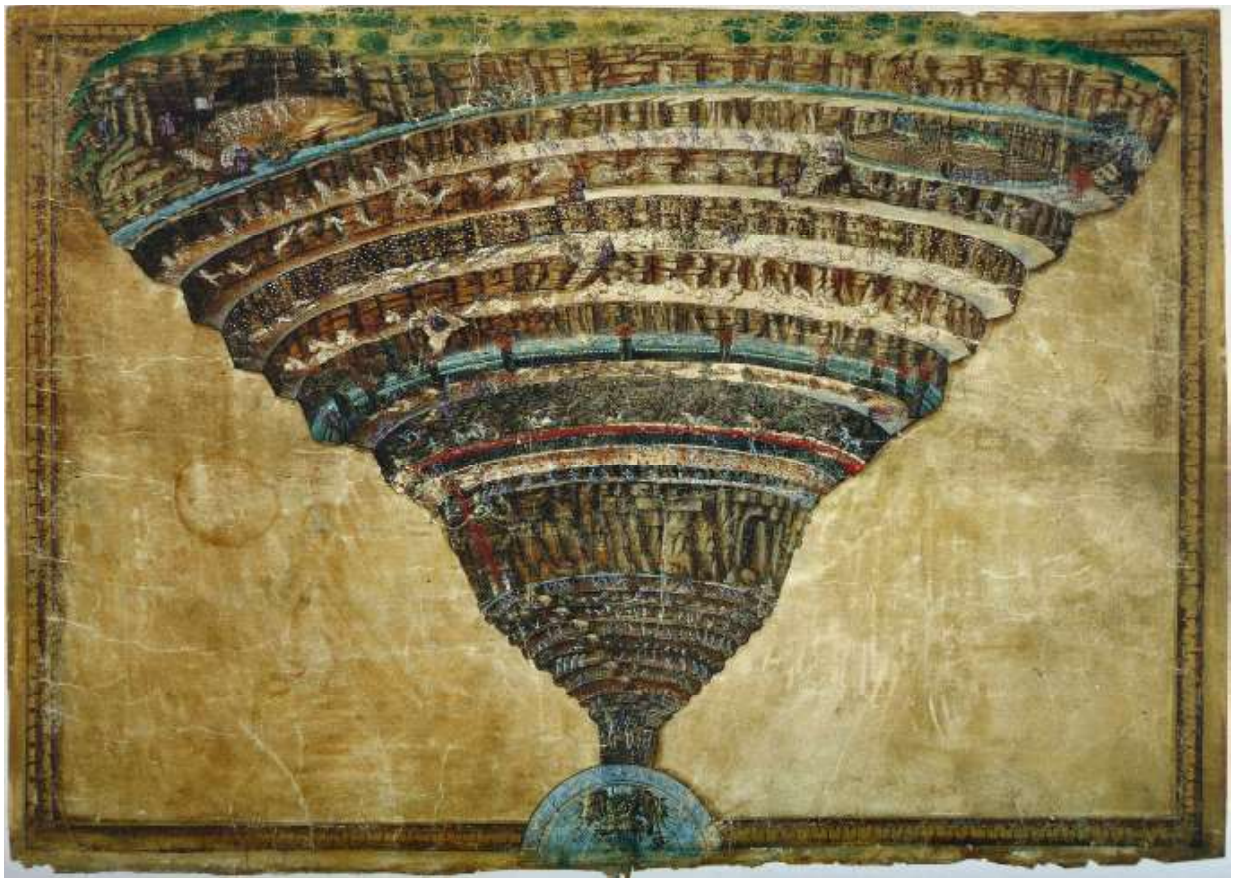

Sandro Botticelli (1445–1510)
Danten helvetin kartta.

ta tarinassa kutsutaan helvetin piireiksi. Edetessä syvemmälle helvetin piireissä vastaan tulee aina vain paatuneempia syntisiä, jotka kärsivät toinen toistaan kauheampia rangaistuksia.

Kun näytelmän ensimmäisen osan rakennetta verrataan yksityiskohtaisemmin Elämän puuhun, huomataan, että siinä on 9 piiriä sekä jättiläisten kaivo; 9 + 1 = 10. Elämän puussa on 10 sefiraa. Elämän puulla on myös rakenne 9 + 1 = 10: Kether + Chokhmah + Binah; Chesed + Gevurah + Tiferet; Netzach + Hod + Yesod; Malkuth (yksin). Elämän puu voidaan jakaa 6 ylemmän tason ja 4 alemman tason sefiraan.

Danten järjestelmässä on 6 piiriä ylähelvetissä ja sitten 3 piiriä sekä jättiläisten kaivo alahelvetissä. Tarkasteltaessa vain alimpia piirejä, niillä on 3, 10 ja 4 alajakoa. Elämän puussa on 3 pilaria, 10 sefiraa ja riippuen siitä, miten katsomme sitä, 4 puun alajakoa (jotka korreloivat neljän maailman kanssa). Mikäli Dante viittaa salaperäisesti Elämän puuhun, niin 32 sisäistä polkua johtavat väistämättä ulkoiseen 33. polkuun ja Luciferiin, Jack Courtisin mukaan.

Kaikki 33 laulua helvetistä kuvaavat Danten kokemusta maan metafyysisessä paikassa; joka vastaa maan alkemiallista alkuainetta.

Seuraavaksi Vergilius johdattaa Danten alkemiallisen veden poikki kiirastulen laitamille. Dante kuvaa kiirastulen pengerretyksi vuoreksi. Kun syntinen on viimein puhdistunut synneistään, hän voi nousta vuoren huipulle, mistä alkaa paratiisi. Matkalla Danten ja Vergiliuksen kohdattua neljä katujaluokkaa he saapuvat Pietarin portille. Katujat ja portti sijaitsevat kaikki ilman alkemiallisessa elementissä. Dante nukahtaa ja näkee unta ensimmäistä kertaa. He tapaavat portinvartijan, enkelin, joka lyö Dantea 3 kertaa rintaan ja maalaa seitsemän ”P”:tä hänen otsaansa.

Nämä merkit ovat myös inspiroineet yhdysvaltalaista kirjailijaa, Dan Brownia, hänen jännitysromaanissaan Inferno. Infernossa seikkailee Harvardin yliopiston uskonnollisen symboliikan professori Robert Langdon, joka yhdessä kohtauksessa toteaa yleisölleen: ”Huomaan, että [Michelinon maalauksessa] näyttää kun enkeli upottaisi miekkansa miesparan otsaan,

mutta ei. Danten tekstin mukaan kiirastulta vartioiva enkeli kirjoittaa miekkansa kärjellä jotain tulijoiden otsaan ennen kuin päästää heidät sisään. ’Mitä hän kirjoittaa?’ kysytte” ja jatkaa tätä esittämällä yleisölle kysymyksen: ”Outoa, kyllä, hän kirjoittaa vain yhden kirjaimen, joka toistuu seitsemän kertaa. Tietääkö joku, minkä kirjaimen enkeli kirjoittaa seitsemän kertaa Danten otsaan?”

Jack Courtisin mukaan tämä merkkien antaminen on selvästi vihkimysrituaali. Mysteerikoulun termein hän on tullut temppelin Pronaokseen. Dante on tapahtuman myötä siirtynyt tulen alkemialliseen elementtiin.

Edellä mainitut numerot 3 ja 7 ovat erittäin merkityksellisiä. Neljä katuvien luokkaa korreloi kabbalan neljään maailmaan (Assiah, Yetzirah, Briah, Atziluth); 3 + 7 annettua merkkiä vastaavat Elämän puun jakoa 3 + 7. Syvyys erottaa kolme ylempää sefiraa 7:stä alemmasta sefirasta. Siten edellä mainitut 3 ovat laadullisesti erilaisia kuin alla olevat 7; koska iskut eroavat maalatuista ”P:istä”.

Merkityksellistä on se, että Dante nukahtaa ja näkee unta toisen kerran kiirastulen kolmannessa piirissä ja kolmannen kerran kiirastulen seitsemännessä piirissä. Nämä kolme kertaa, jolloin Dante nukahtaa ja näkee unta viittaavat tietoisuuden tason nousuun. Tämä vastaa täysin mysteerikoulun vihkimyksen kuvausta. Piireillä on 3 + 1 + 3 = 7 rakenne, joka kuvataan Sefer Jetsirassa, kabbalan klassisessa tekstissä.

Vielä ilmeisempi viittaus kabbalaan tulee kuudennessa kiirastulen piirissä, jossa Dante näkee kaksi mystistä puuta. Jumalan luominen kesti 6 päivää ja sisälsi 2 puuta; Elämän puun ja tiedon puun. Ensimmäisen Mooseksen kirjan luvut 1–3, jotka sisältävät koko luomiskertomuksen on kirjoitettu kabbalistisesti. Mikäli Dante ei tarkoituksella noudata kabbalistista suunnitelmaa työssään, yhteensattumat ovat hämmästyttäviä. Luomiskertomuksessa Jumalalla kesti 7 päivää työnsä loppuun saattamiseksi. Dante heijastaa tätä 7:llä piirillä. Kun Jumala oli lopettanut, Hän oli luonut taivaallisen paratiisin. Dante saapuu maanpäälliseen paratiisiin 33 laulunsa lopussa (32 sisäistä + 1 ulkoinen polku Elämän puussa). Siellä Beatrice saapuu ja Vergilius lähtee.

Sielujen kapellimestarina Vergiliuksen tehtävänä on saada Dante siihen pisteeseen, jossa hänen vihkijänsä ottaa vallan. Se on Beatrice. On erittäin merkittävää, että Danten vihkijä on naisellinen. Tässä on muutakin kuin pelkkä jungilainen ulkoinen maskuliinisuus, joka on tasapainossa sisäisen feminiinisen kanssa. Beatrice täyttää selvästi Isisin roolia taivaan kuningattarena ja hellenististen mysteerien pelastajana. Danten valtavaa tietämystä klassikoista ei pidä aliarvioida. Tämä ei ole vain suuri lapsuuden romanssikirjoitus.

Lopuksi tarkastellaan Danten teoksen viimeistä osaa, Paratiisia. Rakenteessa on hienovaraisuutta, jonka jotkut kommentoijat ovat jättäneet huomioimatta. Vaikka meillä on tutut 33 laulua ja niiden yhteys Elämän puun polkuihin, löydämme sisäisen rakenteen 2 x 10. Kaksi puuta?

Beatrice johdattaa Danten ulos alkemiallisesta tulesta alemman taivaan sfääreihin. Sfäärejä on kymmenen kuten Elämän puun sefiroita. Dante on saapunut mysteereiden temppeliin. Hän nousee sfääreille mysteerikoulun järjestyksessä ja muuttuu jokaisella tasolla. Taivas eli paratiisi muodostuu planeettojen mukaan nimetyistä kehistä, taivaista. Niistä viimeisimmässä, Empyreumissa, asuvat Jumala ja kaikki pyhät, jotka Dante näkee järjestäytyneenä kuin ruusun terälehdet.

Mystisen ruusun mietiskely on Dantelle uusi siirtymäkohta ja tietoisuuden muutos. Seuraavaksi hänet johdetaan Ylätaivaaseen, temppelin kaikkein pyhimpään. Täällä hän näkee 9 enkelikuntaa ja autuaallisen näyn. Jälleen 10-kertainen rakenne, joka korreloi Elämän puun 10 sefiran kanssa. Viimeinen hienous on, että autuaallinen näky on valoa, elämää ja rakkautta. Luvun 3 mysteeri, joka on YKSI. Koko prosessin tavoitteena on pelastus.

Päätetään Danten kertomuksen mystinen tulkinta viimeiseen havaintoon. Hän on kirjoittanut 3 osaa Jumalallisesta näytelmästä, mutta selvästi hän viittaa neljään merkityksen tasoon, jos Paratiisilla nähdään kaksi tasoa (alempi taivas ja ylempi taivas). Kabbalistisesti katsottuna on 4 maailmaa ja jokaisessa maailmassa on Elämän puu, jonka jokaiselle 10 sefiralla löytyy vastine Danten kertomuksesta.

Jumalaisen näytelmän voi ajatella tällöin karttana ihmisen sisimpään. Matkana, jonka jokaisen ihmisen tulee tehdä autuaallisen näyn saavuttamiseksi. Yksi maailma ja yksi taso kerrallaan.

Danten teoksen kabbalistinen tulkinta on lopulta vain yksi tulkinta teoksesta muiden joukossa. Kiistämätöntä kuitenkin on, että Jumalainen näytelmä on kulttuurihistoriallisesti merkittävä kirjallinen teos. Vähintään yhtä merkittävästi kuin Kalevala vahvisti suomen kielen asemaa, italiaksi kirjoitettu Divina Commedia kohotti italian kielen sivistyskieleksi Italiassa, jossa latinan kieli oli ollut vallitsevassa asemassa. Tämän kirjoituksen tarkoituksena oli lähinnä herättää mielenkiintoa itse teokseen tutustumiseen ja nostaa esille, että teoksen suurin anti ei suinkaan ole helvetin tasojen kuvaus, vaan matka kokonaisuutena, joka on mahdollinen jokaiselle ihmiselle ja tehtävä tavalla tai toisella joka tapauksessa.

Kirjallisuus:

Biedermann, Hans 1993. Suuri symbolikirja. Helsinki: WSOY. s. 206–207

Brown, Dan (2013). Inferno. Wsoy.

Courtis, Jack (1998). The Divine Comedy and Kabala, Dante Alighieri 1265-1321. https://www.crcsite.org/kabala/divine-comedy/

Dante, Alighieri (1312). Jumalainen näytelmä I-III. Suom. Eino Leino. The Project Gutenberg Ebook of Jumalainen näytelmä I-III. https://www.gutenberg.org/files/12546/12546-8.txt

Mankinen, Jussi (2021). Danten helvetilliset visiot kiehtovat edelleen ihmisiä – Jumalainen näytelmä inspiroi muun muassa pelintekijöitä ja metallibändejä. Yle Uutiset 9.5.2021. https://yle.fi/a/3-11922904

Tuori, Riikka (2019). Sefer jetsira eli Luomisen kirja. Kirjakauppa Aatma.

Ihmiskunnan ykseys

Sri Auribindo

The Rosicrucian Heritage -- No.1 2003

Jos poliittisin ja hallinnollisin keinoin olisi mahdollista luoda ihmiskunnasta muutoksille altis ja täydellinen yhteinen kokonaisuus, niin tämä ykseys voidaan taata ja toteuttaa, jos ihmiskunnan uskonto, joka tällä hetkellä on ihmiskunnan korkein toimiva ihanne, hengellistyy ja siitä tulee ihmiselämän yleinen sisäinen laki.

Tällöin tarvitaan uusi psyykkinen tekijä, pelastava henkinen voima, jonka vaikutuksesta yhteisestä elämästä tulee tarpeellinen koko ihmiskunnalle ja pakottaa sen kunnioittamaan vapauden periaatetta. Ihmiskunnan uskonto on se kasvava voima, joka pyrkii siihen suuntaan; se puolustaa inhimillistä ykseyttä, se tajuaa rodullisen käsitteen ja kuitenkin samaan aikaan kunnioittaa ihmisyksilöä ja luonnollista ihmisten ryhmittymistä.

Ihmiskunnan henkiseen uskontoon liittyy toivo tulevaisuudesta. Tällä uskonnolla ei kuitenkaan tarkoiteta sitä, mitä tavallisesti nimitetään universaaliseksi uskonnoksi, järjestelmäksi, dogmiksi tai ulkoisiksi riiteiksi. Ihmiskunta on kokeillut ykseyttä mainituilla tavoilla. Se on kuitenkin epäonnistunut, koska ei voi olla olemassa mitään universaalia uskontojärjestelmää, yhtä psyykkistä uskoa ja elämälle välttämätöntä muotoa, yhtä henkistä uskoa, vakaumusta

ja keskeistä muotoa. Sisäinen henki on todella yksi, mutta enemmän kuin mikään muu, hengellinen elämä vaatii vapautta ja itseilmaisun vaihtelua sekä kehityksen kasvua.

Ihmiskunnan uskonto tarkoittaa kasvavaa tietoisuutta salaisesta Hengestä, jumalallisesta Todellisuudesta, jossa me kaikki olemme yhtä ja siitä, että ihmiskunta on Sen korkein olemassaoleva maan päällinen ilmaisuväline ja ihmisrotu ja ihmisolennot ovat välineitä, joilla Se vähitellen ilmentää itsensä täällä. Se tarkoittaa kasvavaa yritystä elää tästä tiedosta ja saada aikaan tämän jumalallisen Hengen valtakunta maan päälle. Kasvusta ykseyteen kanssaihmisten kanssa tulee kasvava prinsiippi kaikessa elämässämme, ei pelkästään yhteistyön periaate, vaan todellinen sisäinen ykseyden ja yhdenvertaisuuden sekä yhteisen elämän taju.

Yksilön tulee oivaltaa, että vain jokaisen muun elämässä on jokaisen elämä täydellistä. Kaikkien tulee ymmärtää, että vain yksilön vapaassa ja täydellisessä elämässä on löydettävissä sen täydellisyys ja pysyvä onnellisuus. Tulee olla myös itsekuria ja pelastus tämän uskonnon mukaan, mikä tarkoittaa tapoja, joita voi kehittää jokaisessa yksilössä, niin että se voi kehittyä ihmiskunnan elämässä kokonaisuutena.

Henkinen ykseys voisi luoda psyykkisen ykseyden, joka ei ole riippuvaista mistään älyllisestä tai ulkoisesta yhdenmukaisuudesta ja se voisi taivuttaa elämän ykseyden irti sen mekaanisista yhdistymisen merkityksistä, mutta olisi valmis aina rikastamaan sen vakaata ykseyttä vapaalla sisäisellä vaihtelulla ja vapaasti vaihdetulla ulkoisella itseilmaisulla; tämä voisi olla perusta ihmisen olemassaolon korkeimmalle olomuodolle.

Kuitenkin ihmiskunnan korkeampi toivo on niiden ihmisten kasvavassa määrässä, jotka haluavat toteuttaa tämän totuuden ja pyrkivät kehittämään sitä itsessään, niin että silloin kun jokaisen mieli on valmis luopumaan tahattomasta taipumuksestaan ja ehkä silloin kun havaitaan, että ihmismielen automaattiset ratkaisut ovat ajallisia ja epätyydyttäviä, Hengen totuus voi tulla esiin ja johtaa ihmiskunnan korkeimman mahdollisen onnen ja täydellisyyden polulle.

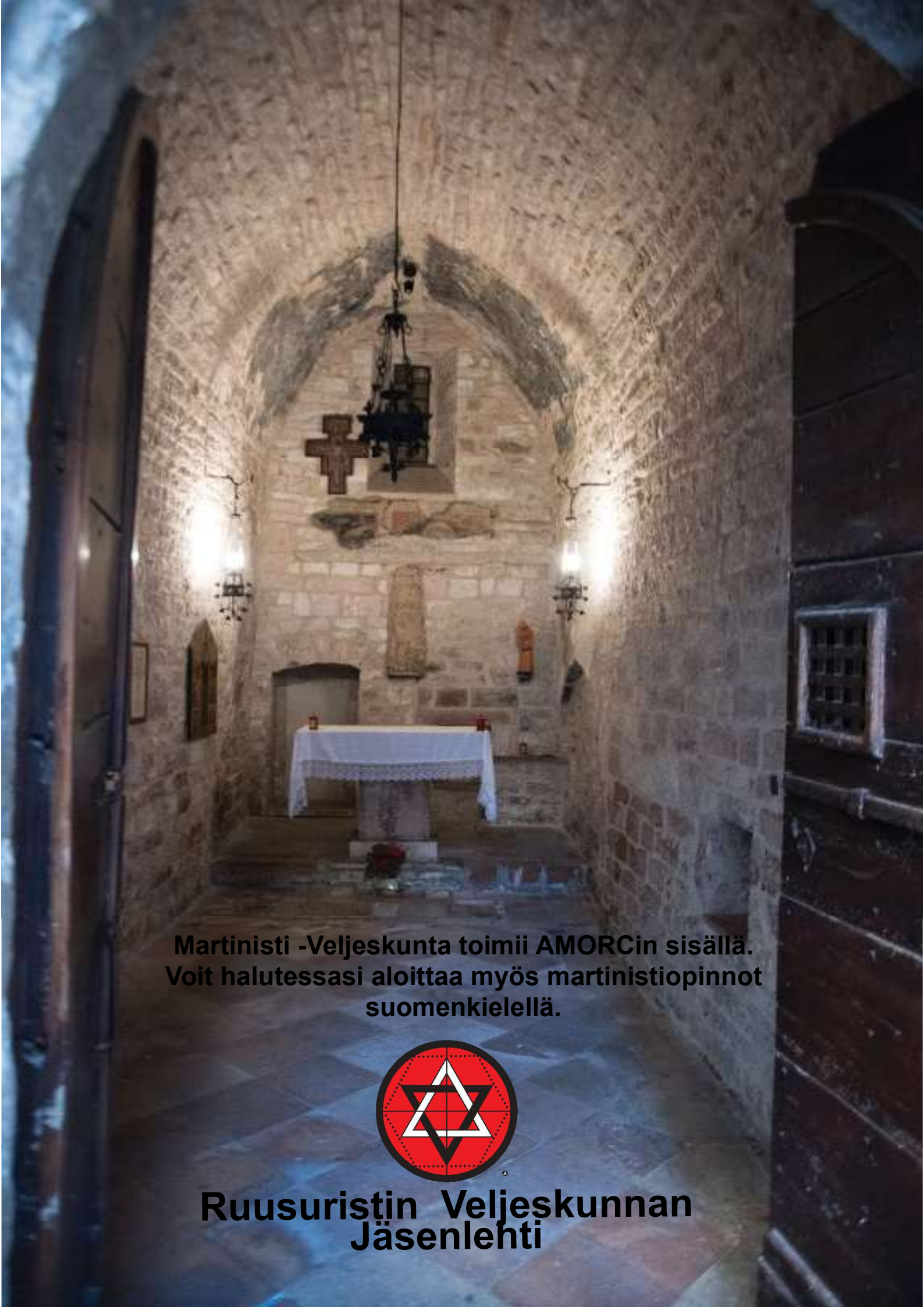

Martinisti -Veljeskunta toimii AMORCin sisällä.
Voit halutessasi aloittaa myös martinistiopinnot suomenkielellä.

Ruusuristin Veljeskunnan Jäsenlehti